

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Meșticiu
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cămin
 Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
 ISSN-L 2734 -6889

Dacoromâncele care au adus omagiu Neamului prin frumusețe și spirit
Prof. Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

*„Maica Domnului
 este Crinul neamului omenesc.”
 (Sfântul ARSENIE Boca)*

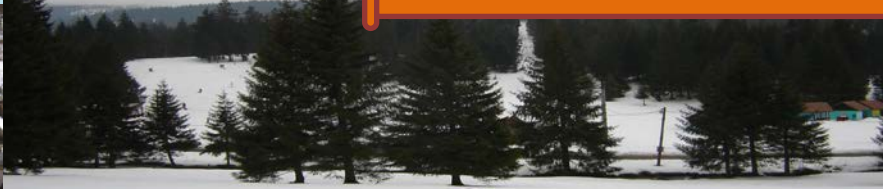

Primele **FEMEI** frumoase ale omenirii au fost Reginele Hestia și Tomiris, cărora le-au urmat cele 12 înțelepte **SIBYLE**- profetesele Neamului primordial pelasg: **Persica, Sibica, Delfica, Himera, Lația, Numeea, Heles, Frigia, Europea, Tibrutica, Erythrea, Cassandra**, cele care alături de ceilalți profeți traci ai lumii au proorocit alegerea **Fecioarei Maria** de către **Dumnezeu** privind misiunea renașterii și mântuirii omenirii: **„Nașterea Domnului din Fecioara Maria, din vița regală geto-dacă, Nașterea Sfântului Prunc la Betleem, Venirea**

Învățătorului Moral al Omenirii-Iisus Hristos, Venirea Proocului cel Mare din marginile de Sus, Venirea Zilei luminoase în care Domnul Cel de veci pentru păcatul tuturor va fi trimis și după trup va viețui, Vestirea Magilor, Răstignirea pe Cruce, Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Pogorârea Duhului Sfânt, etc.” (c.f. Aelian, V.H., *Histoire Graecae*. II; Diodori Siculi, *Pausaniae Descriptio Graeciae* I; Apollodori *Bibliotheca*, I; Plutarque, *Oeuvres*. Tome XIV; Herodoti, lib. IV; Suidas; Nicolae Densușianu, *Dacia Preistorică*. Ed. Obiectiv-Craiova, Theodor Zielinski-Sibyla, Ed. „Meta”, 1994, ș.a.)

MARIA - Fecioara

MARIA Vlaherna - Carpatina - MAICA Domnului nostru Iisus Hristos – Împărăteasa Cerului și a Pământului, adorata Crăiasă de Eminul Mihail Eminescu este o Regină a Frumuseții și o Împărăteasă a Spiritului. **„Mulțumesc înaintea lui Dumnezeu**, spunea tracul nostru Sf. Dionisie Areopagitul, care a cunoscut-o personal pe Maica Domnului, **când am văzut cu ochii mei pe cea mai frumoasă decât toate femeile din lume și mai înfrumusețată decât toate puterile cerești, pe Maica Domnului Dumnezeului**

nostru Iisus Hristos." (Diacon Gheoghe Băbuț, *Maica Domnului Ocrotitoarea României*. Editura Pelerinul Român, Oradea, 2000, p. 33).

Dincolo de chipul **Ei** frumos, de Ființa **Ei** sublimă se urzea o lume a fascinației, o lume de vis în care surâdeau Viața, Harul, Libertatea, Adevărul, Binele și Frumosul.

„Cine este Aceasta, ca zorile de albă și curată?/ E Împărăteasa rugăciunii, e rugăciunea întrupată./ Stăpână Porfirogenetă și Doamnă a dimineții,/ Logodnica Mângâietorului, Preschimbător al vieții,/ spre Tine, noi alergăm, arși, mistuiți de dor!/ Ia-ne și pre noi părtași ai sfântului munte Tabor.” (Ieroschim. Daniil Tudor/ Sandu Tudor, *Scrieri I*. Ed. Christiana, București-1999, p. 24)

MARIA Magdalena

S-a născut în Cetatea tracă Magdala, în familia armânului – palestinian Teofil.

Gândurile și fiorurile ei treceau în caleașca lor de aur, smerind azurul ce cobora în noaptea înstelată, când Luna își scutura pulberea pe pământ în franjurii de argint.

Dincolo de ea, o priveau ochii lui Iisus ce emanau o frumusețe dumnezeiască, iar în privirea Lui se zămislea adevărata Dragoste neomenească și nepământească.

DOCHIA – prințesa fiică a lui Decebal

În Țara Bucuriei Daciei Mari în care a odrăslit Nemurirea, în Neamul în care a înverzit și cântă Primăvara, în Nația în care a înflorit prima oară Dorul, în Vatra Carpatină, s-a întrupat Profeția, iar în brațele Veșniciei în care se leagănă Nemărginirea, de-a lungul și de-a latul ei, Frumusețea și-a țesut suflul din mireasma diafană a Naturii plină de sărbătoare, întrupându-se în mirifica prințesă Dochia.

OLIMPIADA – Sfânta

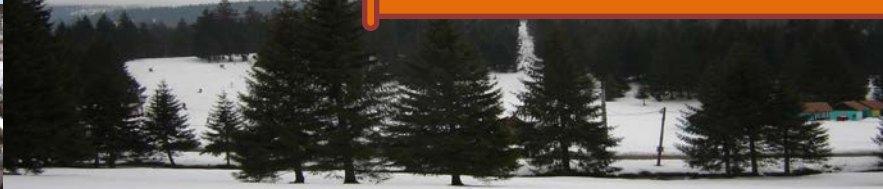
Născută în jurul anului 360, la Constantinopol într-o familie aristocrată și deosebit de bogată. Bunicul ei, tracul Flavius Avlavius a făcut parte din primul nucleu al castei senatoriale create de Constantin cel Mare, sfetnic al împăratului, vicar al diecezei Asia, prefectul pretoriului Orient, al doilea om în stat. După moartea marelui Împărat, fiul său Constanțiu l-a exilat în Bitinia și l-a executat. Tatăl ei Seleuc/ Seleucus ajunge comitele Cetății Constantinopol sub împăratul Iulian Apostatul, dar sfârșește tot prin moarte tragică. Rămâne orfană și moștenitoarea unei averi colosale, avându-l tutore pe senatorul Procopius, prefectul Capitalei imperiale, iar mentori pe arhiepiscopul Constantinopolului Nectarie, patriarhul Ioan Gură de Aur și pe episcopul Grigorie de Nazianz. Căsătorită pentru scurt timp, rămâne văduvă, se călugărește, ajunge diaconiță și fondează o mănăstire lângă Catedrala Sfânta Sofia, pe care o înzestrea cu cele 50 de fecioare, fostele ei cameriste și alte 200 de fecioare, adunând o obște de 250 de monahii. A donat Catedralei Sfânta Sofia 10.000 livre aur, 100.000 livre argint, toate proprietățile din provinciile Tracia, Galatia, Capadocia Prima, Bitinia și toate casele din Constantinopol.

După exilul inuman și nelegiuit prelucrat și provocat de Teofil, arhiepiscopul Alexandriei, în urma Sinodului de la *Stejar* (Septembrie 403), prin *grația* împărătesei Eudoxia, tema criticilor virulente ale patriarhului Ioan Gură de Aur, acesta a ajuns în Bitinia, dar în Octombrie s-a întors triumfător la cererea poporului evlavios. Intrigile ierarho-aristocrate s-au întetțit, fiind arestat în anul 404, de Învierea Domnului și trimis în exil pe 20 Iunie 404, la Cucuz, iar în August 407, pleacă în alt exil la Pityus, murind pe drum lângă Comana în 14 Septembrie 407.

În perioada exilului, ucenica sa Olimpiada dincolo de corespondența inedită de un înalt rafinament spiritual, a făcut multe demersuri pentru întoarcerea și repunerea în drepturi a marelui Ierarh, demersuri care i-au atras la rândul ei intrigile sclerațiilor imorali împingând-o și pe ea pe drumul exilului.

Despre Prietenia de har și de aur dintre Diaconița Olimpiada și patriarhul Ioan Hrisostom se spunea: „*Prietenia lui Ioan pentru Olimpiada este de cea mai bună calitate. Ea face cinste atât unuia, cât și celuilalt.*” (Demetrios de Phaleron, *Epistolografi graeci*, Ed. Hercher, Paris, 1873, *Epist. I*, 1c.)

Ioan Gură- de Aur, patriarhul Constantinopolului, o caracteriza pe diaconița Olimpiada astfel: „*Milostivire, simplitate, smerenie sunt trăsături suficiente pentru a compune un chip plin de farmec. Ele ascund o inimă de aur, nestrăcioasă ca aurul însuși.*” (*Epist. XVI*, 1b.) (Sf. Ioan Gură de Aur, *Scrisori din exil către Olimpiada și cei rămași credincioși*. Trad. Ioan I. Ică jr. Deisis-Sibiu, 2003)

ELENA – Împărăteasa Bizanțului

Elena vine din seminția noastră dacică, fiind înzestrată de Dumnezeu cu o frumusețe nemărginită, o inteligență aleasă, o bunătate pe măsură și o virtute cerească - smerenia, calități suverane în care l-a crescut și l-a educat pe fiul ei și viitorul Mare Împărat al lumii. **Constantin** i-a dăruit Mamei sale palatul de la Sessario, din Lateran, unde s-a dedicat în exclusivitate slujirii Mântuitorului prin credință, nădejde, demnitate, dragoste și filantropie. A rămas în istorie ca cel mai mare ctitor de lăcașuri sfinte.

Împărăteasa ELENA - cinstită la demnitatea cerească întocmai cu Apostolii Domnului.

MARUȘCA Misici - fiica lui pan Mihail Misici a fost prima mare iubire a Marelui domn Ștefan al Moldovei. Femeie inteligentă, curajoasă, frumoasă cu un chip plăcut, strălucitor, un trup bine reliefat, exprimând bunăvoință, bucurie, răbdare, fidelitate și demnitate. (Cornel Bîrsan, *Doamne și Domnițe, Jupânițe și Amante ale Domnitorilor Români*. Ed. Librex, București-2017, p. 134)

MARIA-Voichița (1478-1504)

Prințesa MARIA-Voichița era fiica Voievodului Radu cel Frumos, nepoata lui Vlad Țepeș și a lui Ștefan cel Mare. S-a remarcat în mod deosebit prin frumusețea ei și prin noblețea princiară care rivaliza cu fastul Curților regale europene.

MARIA Rareș

Maria avea un chip strălucitor peste care se revărsau din belșug lumina și frumusețea sufletului ca o binecuvântare de sus în mii de raze. În urma pașilor ei se răsfrângea mireasma faldurilor mlădioase. Peste inima ei în îmbujorări trandafirii se așeza dorul marelui Ștefan. (Șimanschi Leon, *Petru Rareș*. Ed. Academiei R.S.R., 1978)

CASANDRA Cantacuzino

Casandra Cantacuzino, domnița Domnitorului enciclopedist Dimitrie Cantemir: „Era frumoasă și, zice-se, această indispensabilă calitate femeiască, era la ea floare la ureche pe lângă toate celelalte daruri cu care o înzestrăse natura: deșteaptă, bună, miloasă, milostivă, gospodină, cultivată-ba chiar spun unii că învățată. Pentru Dimitrie Cantemir, era cea mai demnă soție ce-și putea alege.” (Constantin Gane, *Trecute Vieți de Doamne și Domnițe*. Vol. I, Ed. Orizonturi, București, p. 250)

MARICA Brâncoveanu (n. cca.1660 - d. 1729) a fost fiica postelnicului de Vaideeni-Vâlcea, Neagoe, fiul domnitorului Antonie Vodă din Popești Leordeni(1669-1672) și a jupânesei Ilinca. Bunicul postelnicului Neagoe a fost un negustor grec din Târgșor, numit Mihai Grecul, fratele Tudorei, favorita lui Mihai Viteazul cu care a conceput-o pe Marula. Mihai Grecul a fost ginerele lui Mihai Cantacuzino-*Şaitanoglu*, căsătorit cu fiica acestuia Bella Cantacuzino, sora după tată a Theodorei, mama lui Mihai Viteazul. Doamna MARICA s-a căsătorit cu Constantin Brâncoveanu în anul 1674, cu care a avut 11 copii: 7 fete și 4 băieți.

În ființa sa aleasă sălășluia cultul pentru Dumnezeu, Creație și Neamul dac. Ochii, inima și sufletul ei frumos caută, întâmpină, îmbrățișează și împărtășește celor doritori, binele, frumosul, adevărul, sublimul serafic și suferința sfântă. **Jertfa ei**, a familiei ei a fost o simfonie a armoniei universale care înobilează generațiile. Ținuta regală și-a înrămat-o unei conștiințe creștin-ortodox, unui caracter integru, unui suflet strălucitor din demnitatea căruia se aprind toate manifestările dinlăuntru și din afară, imprimându-i astfel pecetea originalității sale princiare, prin care conlucrând cu Taina lui Dumnezeu s-a răsfrânt într-o admirabilă pledoarie pentru jertfa Neamului drag.

MARIA Cantemir (1700-1757)

Maria a fost fiica cea mare a lui Dimitrie Cantemir și a Casandrei Cantacuzino, născută în Iași la 29 Aprilie, în timpul domniei lui Antioh Cantemir, unchiul ei.

MARIA era o femeie deosebit de frumoasă, de inteligentă și de cultă, profund religioasă, stârnind admirația tuturor celor din înalta societate, moldavo-valahă, jupânese, domnițe, doamne, cavaleri, boieri și voievozi. Pasionată de geometrie și astronomie, Maria era una dintre cele mai erudite și mai frumoase prințese ale Europei acelei vremi. Evlavia creștin-ortodoxă a prințesei pentru Maria Magdalena, ocrotitoarea ei, cu a cărei frumusețe se aseamăna s-a împlinit în ctitoria înălțării bisericii „Sf. Maria

Magdalena” de la Ulitkino, între 1742-1747, unde a dorit să fondeze o mănăstire de maici. (Eșanu Andrei & colectiv-Dinastia Cantemireștilor (sec.XVII-XVIII) Academia de Științe a Moldovei, 2008)

Domnița **Maria**, fiica Voievodului Grigore Callimachi, vestita Marghioala Roznovan, socotită „**cea mai frumoasă femeie din Moldova**”, căsătorită cu Grigore Sturza.

Eufrosina Rosetti, bunica lui Radu Rosetti, considerată „ **cea mai frumoasă femeie din Europa!**”, iar fiica ei **Elena Sturza** rămâne un miracol al posterității: „ **brună cu ochi albaștri, un păr mare, negru, un oval al feței foarte regulat, o gură frumoasă, sublinia cea mai frumoasă femeie din Moldova din întâia jumătate a veacului trecut.**” (Constantin Gane, op. cit., p. 371, 467)

Venerație **Monahiei Platonida - ex Doamna Despina Milița**, soția Sfântului Domnitor Neagoe Basarab. (*Măria Sa, Neagoe Basarab. Însemnările Monahiei Platonida Doamna Despina a Țării Românești*. Schitul Ostrov, 1551)

Urmând tradiția Vlăstarelor domnești, ce au urmat Calea Împărătească a lui Hristos, pițesa și țarina **Teodora**, fiica lui **Basarab cel Mare** și soția țarului Alexandru al Bulgariei, devenită Monahia **Teofana**, Doamna **Rada**, soția lui Vlad Călugărul, mama lui Radu cel Mare, călugărită sub numele de **Samonida**, Doamna **Maria** soția Domnului Ioan Vodă cel Cumplit, a îmbrățișat monahismul după văduvie cu numele de **Teofana, Tudora** mama Viteazului Domn al primei mari Uniri, **Mihai**, s-a călugărit la Mănăstirea Cozia cu numele de **Teofana**, prințesa **Raluca Sturza**, soția prințului **Grigore Mihail Sturza**, rămânând văduvă, donează toată averea la săraci și la mănăstiri și se călugărește, renăscând sub numele **MARIA** la M-rea Agapia prețuită de sobor ca „**buna noastră mamă**” [+1920]. (Arhim. Ioanichie Bălan, *Patericul Românesc*. Ed. Episcopiei Romanului, 2001, p. 507)

VERONICA Micle

„**Dulcea mea amică**, [București, 5-11 august 1879]

„*Veronică - e întâia dată că-ți scriu pe nume și cutez a-l pune pe hârtie - nu voi să-ți spun, dar tu nu știi, nici poți ști cât te-am iubit, cât te iubesc. Atât de mult încât mai lesne aș înțelege o lume fără soare decât pe mine fără ca să nu te iubesc.*” (Mihai (BAR, ms 2279, 88r-92r)

Venerație **Schimonahiilor: Fevronia (+1895), Sofia (+1897) și Olimpiada Iurașcu (+1902)** mătușile după mamă ale poetului **Mihail Eminescu**. (Arhim. Ioanichie Bălan, *Patericul Românesc*. Ed. Episcopiei Romanului, 2001)

Venerare pururea Mărturisitoarelor și poetelor Dorului mistic, Monahiilor Suferinței, Monahiilor Jertfei, cele care au pătimit în închisorile regimului torționar comunist, Maicile: **Mihaela Iordache, Teodosia-Lațcu, Mihaela Portase, Veronica Gurău, Aspazia Oțel Petrescu, Patricia Codău, Olga Gologan, Tatiana Răduleț, Nicodema Vasilache, Pangratia Mureșan, Maftidia Grancea, Epistimia Dănilă, Atanasia Iordache, Irina Lecca, Anastasia Porfiriea Ciolac, Ana-Epraxia Danielescu, Eufrosina și Magdalena Bochi, Veronica Constantinescu, Olga Glejaru, Monica Păciu, Calidona Anghel, Nimfodora Cuștiuliță, Epiharia Mușat, Despina Băzăvan, Xenia și Veniamina Răducu, Olimpiada Lițescu, Gabriela Cotârlan, Cipriana Cojocaru, Onisifora Rus, Tinca Popa, Silvia-Maria Vlad** și multe altele asemenea lor. (Ierom. Siluan Antoci, *Monahiile ortodoxe purtătoare de lumină în întunericul comunist*. Vol.I-II, Ed. Doxologia Iași, 2010,2012)

MIHAELA – Maica Iordache - martira

Maica Mihaela Iordache, supranumită **TRANDAFIRUL ALB** al misticiei monahale dacoromânești, a fost arestată ca mireană cu numele Marieta din ordinul expres al lui Carol al II-lea în vara anului 1938. După eliberare a intrat în monahism la Mănăstirea Vladimirești, de unde a fost arestată de regimul comunist, urcând muntele muceniei din închisoarea Miercurea Ciuc. Crezul Maicii Mihaela (fragment)

„*...Am vorbit despre Hristos și am mers-în parte, după puteri-pe urmele Lui. Acum suntem total ai lui Hristos, viețuind întru El.*” (Dr. Ana-Maria Marin, *Suferințele Maicii Mihaela*, în „Libertatea”-New York, anul VII, nr. 63, Nov. 1987)

ECATERINA Gâță

Ecaterina Gâță – Fecioara cu părul spicului de grâu și ochii Viței de vie.

Peste ființa ei angelică s-a revărsat întreaga frumusețe a naturii, peste care s-a pogorât ca o grație divină, marama tainică a spiritualității religioase dacoromâne. Privirea ei pogora zorii de dimineață în

inimile celor din jur, iar ținuta regală de prințesă dacică aducea reverență peste tot. „Avea un corp athletic, o ținută dreaptă, părul blond, fața ovală, ochii mari și verzi. Îi plăcea să îmbrace o iie albă cu model național pe piept, așa cum purtase și **Nicoleta Nicolescu**, martiră a prigoanei carliste, model spiritual pentru Ecaterina Gâță și pentru generații întregi de creștine.” (Cezarina Condurache, *Sfinții Închisorilor – 28 de biografii exemplare*. Ed. Evdokimos

Fundația Profesor George Manu, 2015, p. 245)

MARIA Muscalu Baicu.

Mioara - cea supranumită - **Aurora calvarului feminin românesc.**

„Era foarte frumoasă, fără îndoială, dar avea ceva mai mult decât „o preafrumoasă fată”. Ochii ei albaștri, părul ei foarte blond, sufletul ei foarte cald, bunătatea ei plină de naturalețe, cu un cuvânt, toate calitățile ei, inclusiv numele de alint, **Mioara**, sugerau ceva emblematic, ceva ce ținea de spațiul mioritic.” (Aspazia Oțel Petrescu, *In Memoriam Spice*, Ed. Elisaveros, București-2008, p. 210)

ZORICA Lațcu – Maica Teodosia – Privighetoarea misticii liricii creștine

Teodosia-Zorica Lațcu - Maica, cuvioasa, admirată de mulți ca poetă genială, dar mai presus de toți exigentul profesor Dimitrie Popovici, cu toată autoritatea sa didactico-pedagogică: „*poezia domnișoarei Zorica Lațcu a atins cerul poeziei pure!*”

Maica Teodosia Zorica Lațcu a fost **Trubadurul mistic al Iubirii cerești.**

VERONICA Gurău – stareța Mănăstirii Vladimirești

Fecioara din Vladimirești – chemată la monahism de Fecioara Maria, la vârsta de 16 ani, a ctitorit Mănăstirea *Vladimireși*, alături de cele 318 alte fecioare – monahii. A trecut prin calvarul închisorilor comuniste, apoi alungată din mănăstire, prigonită, perioadă în care lacheii dușmanilor lui Hristos i-au devastat mănăstirea, transformând-o în grajduri și depozite, apoi refăcută tot de ea după visul frânt al Crăciunului – roșu al anului 1989. „ - *Maica Veronica este ca o regină, exharta fecioară a plaiurilor noastre. Prin arestare, i-ați dat nimbul martirajului... Maica Veronica este o Janne d'Arc a Valahiei, pornită dintr-un sătuc umil spre a predica lumina, curățenia morală și curajul civic, unor neoiobagi aflați în întuneric și în mocirla unei vieți fără orizont metafizic... Maica Veronica nu este o femeie în sensul frivol al cuvântului. Ea este un supraom răsărit în penuria de oameni mari ai țării mele, supraom dotat cu darul atât de rar al contemplației, concomitent cu geniul organizatoric.*” (P. Pandrea, *Călugărul Alb*, p.159)

MIHAELA – Maica Portase, ghidul Mănăstirii Vladimirești

Maica Mihaela Portase a fost o culme a frumuseții feminine feciorelnice valahe și o cunună mistic-jertfelnică a monahismului ortodox dacoromân.

Frumusețea Femeii ortodoxe înveșmântă sufletul ei miraculos în marea splendorii existențiale reflectându-se regal în dăruirea ei totală, în nemărginirea ei divină.

Trecută prin calvarul temnițelor comuniste, din **Icoana** frumuseții ei spirituale se reflectau peste cei din jur uimirea, căutarea, poezia și ruga mistică, ce țâșnesc ca o corolă a zorilor peste anotimpurile harice ale celui ales.

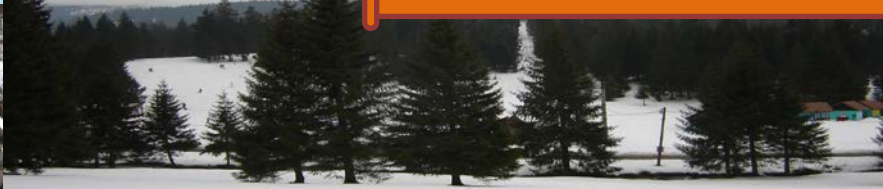
Oltea Manoliu Bellu - chip frumos reflectat dintr-o icoană strălucitoare, răspândind în jur o distincție rară, enigmatică, cu o prestanță princiară, trecând între 1948-1964 prin toate ororile comuniste, dar rămânând pururea o floare rară, mistică. „*O lăcrămioară mistică, imn, cânt serafic, laudă adresată Creatorului Sublim*” (Aspazia Oțel Petrescu, *IN MEMORIAM SPICE*, Ed. Elisaveros, București-2008, p. 108)

EUGENIA Indreica Damian (1925, poetă a Crucii)

„*Mi s-au risipit cuvintele frumoase prin suflet/ ca un pumn de semințe spulberate de vânt/ și nu le mai știu potrive într-o rostire curată./...dar au rămas florile să înlocuiască vorbele.*” (ibid.)

MARIA Indreica

Maria, poseda un dar ceresc al vocii ei catifelate, serafice, de aur care vibra precum cetele angelice în jurul Împăratului lor. Arpegiile glasului venea dintr-o lume de basm ce răspândea în sufletele sensibile aurore boreale și dantele de lumini Dumnezeiești. „*Pe undele cântării <<Ave Maria!>>... nu veneau note muzicale intonate de glas de om, ci zvon de sunete nepământene, neprețuite cântări celeste ce*

ridicau în zboruri înalte spre lumina cea lină și spre lumea cea liberă de orice zăvor, sufletele întemnițate.” (Aspazia Oțel Petrescu..., p. 145)

FLORICA SAV, originară din Păulișul Aradului. În “*Mugurele*” de învățătoare a odrăslit rodul biruinței. Elevă strălucitoare a Școlii Normale din Beiuș, a militat pentru credința străbună și iubirea de neam, fiind arestată în “*marele val*” din 1948. Candoarea ei îmbrățișa până la superlativ lumina trăirii, iar suspinul devenea în jurul perceptibil ca o adiere. În cugetul ei se oglindesc toate trăirile și sentimentele noastre nobile. Caracterul său ferm săpat în stânca dârzeniei i-a adus cununa de muceniță.

MARIA – Regina României

„Iubirea există în inima mea, e invincibilă, e o lumină ce nu poate fi stinsă nici de dezamăgiri, nici de deziluzii, nici de neîncredere, nici de neînțelegerea omenirii. Credința cu care merg mai departe este mai puternică decât toate cele; invincibilă, puternică, de neînvins; armura care mă ferește de nedreptățile vieții.” (Maria Regina Dacoromâniei)

MARIA Tănase - Regina Cântecului românesc

„Maria Tănase este cel dintâi autentic rapsod al acestui pământ. Când o aud pe Maria, glasul și cântecele ei le intuiesc venind din străfundul milenarei plămăde thracice. Mă regăsesc cu tot ce e mai bun în mine, în stihurile și melodiile interpretate de ea.” (Mihail Sadoveanu)

Filocalia Învierii Domnului, psalmul ascetului, splendoarea Cuvântului divin în mirajul grăirii de taină, serafica frumusețe a Liturghiei ortodoxe, armonia Duhului Sfânt și mistica sofianică a Fecioarei Maria s-au împletit în dumnezeiasca rugăciune-dăruire a Inimii Neamului dacoromân dospind Cântecul popular, din care a odrăslit deodată Măria Sa, Țăranul - falnic ca un Poem sublim, iar din susurul lui de azur, a țâșnit Pasărea măiastră a Daciei regale, **Maria Tănase**.

MARIOARA Murărescu (1947-2014)

Folclorul este cea dintâi religie a unui Neam binecuvântat de Dumnezeu!

Marioara Murărescu, fiică de preot și fiică a meleagurilor de argint, Stoenesti – Argeș, a adunat în armonia ei fizico-psiho-spiritual-religioasă, sublimul îmbrățișării de răsărit, miracolul azurului voronețean, fascinantul tril al ciocârliei, eleganța și majestatea rândunicii, picurii de mărgăritar ai poeziei, raze de spirit ale preotului, mlădierea de caracter a învățătorului, sublimul dor al mamei cu care și-a înfrumusețat și înnobilit sufletul de ROMÂNCA. În anul IV de Conservator a fost remarcată de renumiții profesori Emilia Comișel și Gheorghe Oprea care, i-au îndrumat pașii spre Folclor. Asemeni Reginei muzicii populare – Maria Tănase a străbătut țara de la un capăt la altul culegând ce e mai frumos și îndrumând chemările spre consacrare, realizând ca un mare pedagog nemuritoare emisiune TEZAUR FOLCLORIC.

FEMEIA prin plămada ei hirotică și harismatic conferită de Atotcreatorul nostru **Hristos** este locul de întâlnire dintre **Dor** și **Dăruire**, dintre **Frumos** și **Sublim**, dintre **Pământ** și **Cer**, dintre **Răbdare** și **Extaz**, dintre **Fior** și **Luceafăr**, dintre **Rugă** și **Cântare**, dintre **Om** și **Dumnezeu**, dintre **Adevăr** și **Jertfă**, dintre **Suferință** și **Dragoste**, dintre **Cruce** și **Înviere**.

Niciodată literele nu sunt mai fericite decât când se încunună cu numele MARIA, cu numele FEMEIE!

Surâsul lui Mărțișor să înmugurească o Primăvară în sufletul:
Tuturor FECIOARELOR-FEMEILOR-MAMELOR,
Tuturor FEMININELOR Suferinței-MĂRȚIȘOARELE Iubirii,
Tuturor MONAHILOR!

Întru mulți ani binecuvântați și înfloriți în mireasmă de Dor!